

נספח 6: "אלוף בריצה" (סיפור)

חלק ראשון

אורן נולד וגדל בקיבוץ, ממש בשולי היער. כשהיה קטן כעס על הוריו, שנתנו לו שם כזה, של עץ, שבגללו היו לועגים לו בגן הילדים, אבל אחרי שגדל והכיר את עץ האורן - הגדול, הירוק והחזק, התגאה בשם שניתן לו.

אורן אהב לטייל בין האורנים היפים ביער שליד הבית - חלקם ניטעו עוד בתקופת המנדט הבריטי, כך סיפר לו סבא, חלקם ניטעו על ידי קק"ל וחלק אחד הוא יער טבעי. בכל שבת, כשהקיבוץ היה שקוע במנוחת צהריים, היה חומק עם גורי, גור הכלבים השובב שלו, אל היער שליד הקיבוץ, לחפש הפתעות.

גורי בראש, מרחרח את האדמה הלחה ואת מחטי האורן, טועם בלוטים ואצטרובלים, ואורן אחריו, רץ, בודק, מוצא מערה חדשה, חרק, מאובן. כשהיו מתעייפים, היו עוצרים לנוח על סלע קריר, ונהנים מצל העצים הצפופים, מלקטים צמברים וחרובים.

והנה, השנה, מוזר ביער: חנוכה כבר כאן, אבל החורף איננו. מזג האוויר שרבי, הרוחות חזקות והגשם לא מגיע. אורן ממשיך בטוילים כרגיל, במיוחד עכשיו, כשהיער יבש, אחר... "הר, ים ויער, אין נפלא מזה", חושב אורן לעצמו, כשהוא עוצר לנוח בנקודת תצפית אהובה, על ענף עבה ונמוך, וגורי מתרוצץ תחתיו. והנה, פתאום, הוא מבחין שהכלב קופא על מקומו, זוקף אוזניים, מתרגש ומרחרח.

"מה קרה גורי?" שואל אורן ויורד מהענף. וגורי, כאילו לא שומע, זנבו החום מתוח וניכר בו שהוא מתרגש ואולי אפילו פוחד... אורן מסתכל סביב ואינו מבין מה מפחיד את הכלב - הכול נראה כרגיל, יער, ים, הר... אבל לפתע הוא מקשיב ושומע דממה מוזרה - ציוץ הציפורים נפסק! שקט מוחלט מסביב...

אורן מחליט לחזור לקיבוץ. כבר למד לא לזלזל בסימני הטבע ובטח שלא בסימנים שמסמן לו כלבו האהוב והנאמן. ככל שהתקרב אל הבתים שמע קולות, המולה גוברת והולכת, וגם התחיל להריח ריח מוכר... עשן! יכול להיות ששרפה מתקרבת? אורן הרים את רגליו והחל לרוץ. לפתע, שמע צעקות עולות מבין בתי הקיבוץ: "להתפנות!" "מהר!" "האש מתפשטת!"

המרחק אל הבית נראה לאורן פתאום אין סופי. עשן סמך החל להתאבך ולצרוב בעיניים. אורן ניסה להישמע אמיץ - "אימא, מה המצב?" שאל בצעקה, כשהגיע לפתח הבית. אמו רצה אליו, נאנחה וחיבקה אותו במהירות. כשתיק קטן על כתפה, אחזה אותו בחוזקה בידיה, ממש כאילו היה תינוק, ויצאה בריצה לרחוב, אל תחנת ההסעה.

"ייקחו אותנו לאחד הקיבוצים הסמוכים. אל תדאג, יהיה בסדר", אמרה אימא מתנשפת, כשראתה את המבט המבוהל על פניו. היא שכחה שהיא נראית מבוהלת לא פחות. הלהבות התקרבו כל כך, שהיער על הגבעה הקרובה נצבע בכתום ואפילו את חום האש כבר אפשר היה להרגיש באוויר.

אורן ראה את הכבאיות מגיעות. ביניהן היו גם כבאי קק"ל, המסייעים לכוחות הכיבוי הרגילים, בבגדים צהובים ומסכות מגן על הפנים.

"הרי בשבילם, כמעט כמו בשבילי, היער הוא סוג של בית..." חשב אורן, כשחלפו ממהרים על פניו ונזכר במתקני הנופש, בשולחנות העץ ובפינות הישיבה, הנושאות את אותו הסמל שעל חולצותיהם.

הם פרשו צינורות מים ארוכים והחלו להתזיז לכיוון הלהבות, שהגיעו כמעט עד למרגלות בתי הקיבוץ. "מה יהיה?" הוא חשב, "הדברים שלי, המחשב שלי, המחברות... הכול בבית..." לפתע הרגיש איך הדם אוזל מפניו - גורי! גורי! איפה גורי? הרכב נוסע, מתרחק מן הקיבוץ וגורי לא איתו! והאש משתוללת - "גורי! גורי!!! ג-ו-ו-ר-י!!! החל לצעוק בגרון ניחר מעשן, כשהוא מוציא את ראשו דרך חלון המכונית, "גורי!!! וקולו נבלע בין קולות הכבאיות, צעקות האנשים, קולות השרפה... הרכב נוסע, יורד במורד, ופניו של אורן רטובות מזיעה ומדמעות - "גורי שלי! מה יהיה?"

חלק שני:

כשהגיע הרכב לקיבוץ השכן היו פניו של אורן שטופות דמעות. מכל עבר נשמעו קולות בכי, צעקות, קריאות ורסיסי מידע...

"לא הספיקו לפנות את כל הסוסים, מה יהיה?" קראה אסנת, שאורן הכיר מחוות הסוסים הגדולה הסמוכה לקיבוץ. "מזל שהלולים היו ריקים... אלוהים אדירים..." השתעלה סבתא אחת, שאורן לא הכיר.

אבל אורן חשב רק על גורי. גורי שלו, שהיה זה שבזכותו הספיק אורן לחזור ברגע האחרון לקיבוץ... הוא הצטנף באחת הפינות של חדר האוכל ההומה, שבו התכנסו כולם, מחבק את ברכיו, מרכין ראש... "גורי צעיר אבל אלוף בריצה, אולי יצליח לברוח מהאש..." חשב בייאוש.

לבסוף הרים אורן את ראשו לחפש את אימא, ולרגע לא מצא גם אותה. שניות אחדות של חרדה עברו, ופתאום ראה אותה עומדת לא רחוק ממנו, מנסה לדבר בטלפון עם אבא, שנסע היום דרומה, למרבה המזל... ניכר היה שקשה לה לשמוע, היא ניסתה לצעוק, כדי שאבא יבין... אבל אורן רצה אותו כאן, לידו, רצה לספר לו על גורי! הוא רץ אל אימא בדמעות, חטף את הטלפון מידה וניסה לספר לאבא, במשפטים מקוטעים, מהולים בבכי: "גורי נשאר מאחור!"

מעברו השני של הקו נשמע קולו של אבא רגוע ובטוח. "אל תדאג, חמוד", אמר לאורן. "אני בדרך אליכם. אנסה לברר מה קרה לגורי, אל תדאג, יהיה בסדר, העיקר שאתם הספקתם לצאת. תטפל באימא עד שאגיע".

הקו התנתק. אימא חיבקה את אורן והובילה אותו, יחד עם כולם, לכיוון חדרי האירוח של הקיבוץ, שיהיו הבית הזמני שלהם מעכשיו. היא ניסתה לנחם אותו אבל אורן לא שמע. היום עבר בעצב ובחרדה. השעות חלפו. כולם נצמדו למקלטי הרדיו והטלוויזיה, נאחזים בכל תמונה ובכל פיסת מידע על השרפה, על המלחמה להציל את היער, את הבתים...

ואבא איננו.

"בוודאי התעכב בדרכים", אמרה אימא. היא ניסתה לעודד אותו, אבל אורן הרגיש שגם היא עצובה וחרדה...
לפתע, בסביבות שש בערב, נשמעה דפיקה בדלת. זה היה יפתח, חברו של אורן מהקיבוץ.

"בוא מהר!" אמר לאורן, קצר נשימה, "לא תאמין, מי מגיע!"
אורן רץ אחרי יפתח לרחבה שמול חדר האוכל. מכונית מאובקת, מעושנת נכנסה לחניה. לרגע לא הכיר אורן את המכונית הלבנה של אבא.
"אבל אבא לא היה בשרפה", הוא חשב לרגע, "מאין הגיע כל הפיח והעשן?" דלת המכונית נפתחה ואורן לא האמין למראה עיניו! דמעות הציפו את גרונו והוא שמע צעקה בוקעת, כאילו ממקום אחר, רחוק, ולא מגרונו שלו - "גורי"!!!
הכלב האהוב זינק ורץ אל אורן, הפיל אותו ארצה והחל ללקק את פניו, את צווארו, את ידיו... הוא היה שחור מפיח, חבוט ומדובלל, וניכר בו שהיה קרוב מאוד לאש.
אחריו יצא מהמכונית אבא, גם הוא מפויח, שחור ומלוכלך, ורק שיניו הלבנות קורנות מתוך חיוך רחב...

כששאל אורן את אבא, מבין הדמעות, איך מצא את גורי, סיפר לו, שמיד לאחר שסיימו לדבר, התקשר לשאול, חברו הטוב, שהוא כבאי במערך הכבאות של קק"ל. כיאה לכבאי מנוסה, שיודע כמה חשובה כל שנייה בזמן שרפה, התקשר שאול מיד לרזי, כבאי אחר שהכיר, שהיה בעיצומה של המלחמה בלהבות בין בתי הקיבוץ. רזי העביר את המסר לחבריו, ועד מהרה נמצא גורי, מפוחד, פצוע ומלא פיח, עומד ונובח ליד שער החצר.

רזי אסף אותו אליו והתקשר מיד לאבא - "הכלב ניצל!"
אחרי הכול, הוא באמת אלוף בריצה...

אורן הרגיש שקשה לו לעכל את כל המידע הזה. הוא היה מבולבל, עצוב ושמח גם יחד, מאושר ודומע ובעיקר מותש.

אבא סיפר, שהחלק התחתון של השמורה לא נפגע כלל בזכות אזורי החיץ שהפרידו אותו מהיער שנשרף. "רזי הסביר לי שאזורי החיץ הם אזורים קרחים, ללא עצים או שיחים, המיועדים להפריד ולחלק את היער לחלקים חלקים, בדיוק כנגד שרפות כאלה", אמר אבא. "איזה מזל".

אחרי שניקה מעט את גורי, האכיל והשקה אותו, הוא השעין את ראשו על הפרווה החמימה של הכלב, שרביץ עייף ומתנשף על הרצפה, ועד מהרה נעצמו עיניו.
"כשאהיה גדול אהיה כבאי", חשב, "או יערן... עוד אחזור ליער שלי ואטפל בו... אחזיר אותו להיות כשהיה..."
ואז נרדם.